

VARMISTIN

Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti

3/18

**LASKUVARJOHYPPÄÄMISEN PERUSKURSSI
VIROSSA TOI UUSIA KOKEMUKSIA
KOMPPANIAN TAISTELIJOILLE**

Nijmegenin helteinen marssi

Ammuntakurseja ja -kisoja
joka lähtöön

Aliupseerista upseeriksi
– viimeinen osa

Sveitsiläiset vierailivat Suomessa ja pääsivät mm. tutustumaan reservin ampumakoulutukseen.

VARMISTIN

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy joulukuussa 2018. Aineisto sitä varten on toimitettava 30.11.2018 mennessä.

ISSN-L 2242-4679
ISSN 2242-4679

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

Timo ja Margit Vento
jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

Tommi Tirkkonen
tommi.tirkkonen@maakuntakomppania.fi

Pääkouluttaja

yliluutnantti Timo Matilainen
0299 484 123
timo.matilainen@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

Kuvat kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Jenni Paasio, Tommi Tirkkonen ja Tuomo Lindström

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA

ja VARMISTIN RY FACEBOOKISSA

<https://www.facebook.com/phmaakk>

<https://www.facebook.com/varmistin>

SEKÄ TWITTERISSÄ

twitter.com/varmistin

@Varmistin #varmistin

UUSITUT SIVUT:

www.varmistin.fi

www.maakuntakomppania.fi

Ampumisen lomassa voi myös heitellä harjoituskäsikranaattia.

VARMISTIN NRO 3

14.9.2018

10. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

VAJ:n johtaja 5

Nijmegen 6

SRA SM 2018
ratamestarin silmin 9

Laskuvarjohyppykurssi 10

Padasjoen marssitapahtuma 14

Padasjoen
maanpuolustuspäivä 15

Sveitsiläiset Suomessa 15

Kovat piipussa 16

Aliupseerista upseeriksi, osa 3
18

Spur Ride 19

PÄÄTOIMITTAJA

Viime lehdessä kirjoitin valmistautuvani hyppäämään laskuvarjolla, ja nyt on hypyt hypitty – toistaiseksi. Viikonloppu Virossa irrotti tehokkaasti ajatukset työkuviosta. Ja ilmassa ollessani katosivat kyllä kaikki muutkin ajatukset. Ainakin hetkeksi. Hyvällä porukalla tehty reissu toi uusia kokemuksia, ja vaikka kaikkea sattui ja tapahtui, niin ainakin allekirjoittaneella oli pääasiassa hauskaa. Hyppykokemuksesta voit lukea enemmän sivulta 10 alkaen.

Viereisessä kuvassa istun Antonov AN-2 "ES-CAG" -koneen ohjaamossa. Pääsimme tutustumaan myös tähän hieman isompaan koneeseen, vaikka hyppäsimmekin Pilatus Porterista (PC-6/B2-H4). Molemmat ovat siis Skydive Estonian/Eesti Langevarjklubin käytössä olevia koneita.

Muitakin reissuja Suomen rajojen ulkopuolelle on tehty. Komppaniasta löytyy pieni joukko, joka vaihtelevalla kokoonpanolla käy säännöllisesti ulkomailla osallistumassa eri maissa järjestettyihin harjoituksiin. Edellisissä lehdissä on ollut jonkin verran tarinoita näistä kursseista ja tapahtumista. Tähänkin lehteen saatiin pari juttua innostamaan uusia mukaan. Ulkomailla touhuilu antaa uutta näkökulmaa, ja siellä on hyvä solmia kontakteja eri maista kotoisin oleviin samanhenkisiin ihmisiin. Välillä muualla luodut suhteet poikivat vierailuja myös Suomeen. Tuoretta verta kaivataan mukaan näihin harjoituksiin. Lisätietoa päivystäjän lähettämistä sähköposteista.

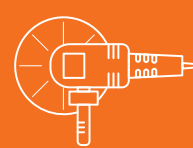
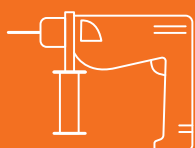
Toki ihan paikallisestikin järjestetään hyviä mahdollisuuksia kehittää ja ylläpitää omaa sotilaallista taitotasoa, mutta harvemmin kukaan tulee sieltä kotisohvalta ketään hakemaan. Oma aktiivisuus on tärkeää. Seuraa koulutuskalen-

teria osoitteessa mpk.fi ja ole tarvittaessa yhteydessä joukkueen johtajaasi.

Aktivista loppuvuotta!
Jenni

VUOKRAA MEILTÄ AINA OIKEAT KONEET, TILAT, TELINEET JA SÄÄSUOJAT SEKÄ TYÖMAAPALVELUT!

RENTA LAHTI
KASAAJANKATU 26, 15520 LAHTI
040 161 1916 | LAHTI@RENTA.FI

renta

VIRKA-APUJOUKKUEEN JOHTAJA

Kuulun niihin sananmukaisesti vanhoihin partoihin, jotka ovat olleet mukana Maakuntakomppanian toiminnassa alusta asti. Sen aikainen päällikkö Tommi Tenhu loi monelle kipinän kauas kantavilla näkemyksillään ja innostuksellaan, mikä kantaa ja inspiroi edelleen minua ja monta muutakin komppaniassamme. Meidän tehtävämme on jakaa tätä inspiroivaa perinnettä uusille tulokkaille.

Tehtävät ja harjoitukset ovat matkan aikana olleet moninaisia. Vaikka itse organisaatio muuttuu ympärillä, on kuitenkin sama ydinjoukko ollut koko ajan ympärillä. Siitä voi olla vain kiitollinen, kuinka yhteen hitsautunut ja samaan hii-

leen puhaltava joukko tästä on ajan mittaan muodostunut. Yhteinen matka on kulkenut 1. joukkueen ja KRH-joukkueen kautta lopulta virka-apujoukkueeseen.

Tehtäviini kuuluu myös "pimeämpi" puoli eli olen se, joka piiskaa teitä kuntsuorituksiin. Moni kokee sen pakkopulana ja totta onkin, että ne ovat pakollisia. Testit eivät ole kuitenkaan minua tai päälliköitä varten, vaan ne palvelevat ennen kaikkea sinua itseäsi. Missä kunnossa olet verrattuna muihin ikäisiisi, onko kunto parantunut vuoden aikana? Toimiva joukko on yhtä toimiva kuin sen heikoin lenkki. Siksi teitä muistutetaan harjoituksiin ja kuntotesteihin osallistumisesta.

Haasta itsesi ja nähdään harjoituksissa!

Virka-apujoukkueen johtaja
Erkki Vilja

AJANKOHTAISTA

MKJ JORYT 2018

15.11.

Hämeen Aluetoimisto, Kirkkokatu 12.
Alkaen klo 18.00, jollei toisin ilmoiteta.

Jory on avoin tilaisuus kaikille maakuntajoukkoihin sitoumuksen tehneille, tervetuloa!

Vuoden 2018 harjoituksia

Vapaaehtoiset harjoitukset:
MKJ harjoitus 12.-14.10.2018

MPK:lta tilatut vapaaehtoiset harjoitukset:
Kouluttajakoulutus 21.-29.10.2018

Tarkkaile koulutuskalenteria osoitteessa mpk.fi

PHMAAKK:N JA MKJ:N LKT JA COOPERIN

TESTIT 2018

LKT sunnuntai 14.10. klo 18.00 MKJ muut
LKT sunnuntai 18.11. klo 18.00 MKJ muut

COOPER lauantai 6.10. klo 11.00 MKJ muut

Lihaskuntotestit pidetään Tokia-kuntosalilla, Hakakatu 1.
Cooperin testit pyritään pitämään Radiomäen kentällä.
Vaihtoehtoinen paikka on Pikku-Vesijärven ranta.

Vuoden 2018 **pakolliset** kuntotestit ovat tarkoitettu kaikille Maakuntajoukkojen sitoumuksen tehneille. Testiajankohdista tiedotetaan vielä ennen testejä. Jos oman yksikön ajankohta ei sovi, voi osallistua mihin tahansa muuhun testitapahtumaan.

Testauksiin liittyvissä kysymyksissä ota yhteys:
Erkki Vilja
erkki.vilja@maakuntakomppania.fi
040-5002757

Neljä päivää helteessä – Nijmegen 2018

Hollannissa, Nijmegenin kaupungissa järjestettiin heinäkuun kolmannella viikolla perinteikäs maailman suurin kävelytapahtuma, "Vierdaagse", neljän päivän marssi. Vuoden 2018 tapahtuma oli järjestyksessään 102. kerta. Jokaisena marssipäivänä käveltiin 40 kilometrin mittainen matka, yhteensä 160 kilometriä. Reitti vaihtui päivittäin, mutta asfaltti oli aina pääalusta. Sotilasmarssijoilla oli lisänä 10 kilogramman kantolaite. Viime vuosina on osallistujamäärä rajattu 47000 henkilöön. Tiistaina 17.7. liikkeelle lähti 44480 kävelijää (noin 60 eri kansallisuutta). Perjantaina koko neljän päivän marssin oli suorittanut 41006 henkilöä, joten keskeyttäneitä oli yhteensä 3474.

Suomesta tapahtumaan osallistui MPK-kurssin siivittämänä historialliset lähes 200 henkilöä! Vain 19 suomalaista joukkoerästä jättämään viikon aikana marssin kesken. Päijät-Hämeestä marssiin osallistui ainakin kuusi henkilöä. Sitova päätös osallistumisesta piti tehdä jo marraskuussa 2017, joten melko pitkäjänteisestä asiasta oli kyse. Sama päti myös harjoitteluun: jo syksyllä perustettiin Facebook-ryhmiä aiheen ympärille ja ylimääräisiä harjoitusmarseja alettiin järjestää heti alkuvuodesta. Keväämmällä tarjottiin pitkiä harjoitusmarseja halukkaille. Erityisesti kahden peräkkäisen päivän 40 kilometrin harjoitusmarssin toteuttamista suositeltiin. Itse osallistuin mm. Helsinki-Sipoo-marssiin toukokuussa. Päijät-Hämeessä muutamat taistelijat testasivat kuntoaan Lahdessa, Tuusulan Kesäyön marssin liitteenä.

Heinäkuun alkupuolella harjoittelua jo taktisesti vähennettiin, ja ainakin itse päätelin, että saavutetut vajaat 500 harjoituskilometriä saa riittää. Kevään aikana varmistui myös puolustusvoimien tuki varustamisasiassa. Deleagaatiolle luvattiin yhtenäiseksi varustukseksi hellepuku M04-lierihatulla, sekä pieni reppu M05. Kantolaite aiheutti paljon keskustelua, varsinkin repun väitetty epäkäytännöllisyys. Pukuvalinta hellesäälle oli ainakin ihan onnistunut verrattuna monien maiden hyvinkin tummiin camovaatetuksiin. Lihashuoltoa ja lepoa sekä alustavaa tankkausta ja viimeisiä varustädennyksiä suorittaen odoteltiin lähtöä. Tulipa sitä paikallissäättäkin seurattua edeltävällä viikolla jokseenkin tarkkaan, kun lämpötilat tuntuivat aina vaan pysyvän yli hellerajan... mutta vielä sentään alle +30 celsiusastetta.

Lähtö Orimattilasta tapahtui lauantaina 15.7. aamulla klo 04.00 ystävällisellä kyydillä Lahden matkakeskukseen, josta pääsi bussilla Helsinki-Vantaalle. Lentoasemalla alkoi vähitellen kertyä useita kymmeniä vihreitä reppuja Finnairin Amsterdamin lähtöportille, ja suhteellisen lyhyt aamulento Schipholiin sujui tasaisen mukavasti. Liikenneyhteydet päälentoasemalta eteenpäin olivat varsin sujuvat. IC-juna lähti parin tunnin päästä suoraan Nijmegeniin. Tasamaalla matkasimme mm. Ajaxin kotistadionin ohi ja matkalla nähtiin lähes kaikki Hollantilaiskluubit: tuulimyllyt, kanavat, jokilaivat yms. Tulppaaniviljelmät kuitenkin jäivät varmaan kasvihuoneiden suojiin, kun yksi silmiinpistävä piirre oli kaiken kattava kuivuus. Kaikki, myös marssin aikana nähdyt puistonurmikot, olivat aivan keltaisiksi palaneita.

Nijmegenissä kävelimme suoraan rautatieaseman ulkopuolella odottavaan Heumensoordin nonstop-bussikytyin. Viiden kilometrin matka sotilasleirin portille sujui nopeasti, ja siellä henkilötiedot esittämällä pääsi portista sisään. Seuraavaksi ilmoittautuminen Suomi-toimistolle, josta saatiin henkilökortit ja suulliset yleisohjeet. Sen jälkeen meidät ohjattiin majoitustilaan, jossa Pohjanmaan joukkueen edellisenä päivänä saapuneet uudet tuttavuudet käteltiin. Talon tarjoamat lakanat laitettiin muovipatjojen päälle, paracordit pyykkinaruiksi ja sitten pitikin jo lähteä lounaalle.

6000 hengen sotilasleiri vaatii melkoiset järjestelyt kaikkinen tiloineen ja palveluineen: ilmoittautumis-/vartiointipisteet, hallintotilat, kaikkien maiden omat toimistot, ensiapuasema, poliisiasema, palokunta, paikallisradio, ruokailutilat, majoitus sekä wc-/pesutilat ynnä muut, ja tämä kaikki kuitenkin vain viikoksi. Kuvaavaa on, että ruokailuteltassa oli istumapaikkoja noin 3200. Alueelle oli pölyävän hienon hiekan takia levitetty kilometritolkulla ajoneuvosta purettavaa pioneeritietä, jonka saranoituja teräskumilaattoja opimme

vihaamaan aina tiistai-illasta lähtien. Kun sunnuntaina oli asetettu asumaan, niin piti tietysti käydä messissäkin. Pankkiautomaatissa vaihdettiin euroja muovipoletteihin, joilla sai syötävää ja juotavaa... eihän saanut unohtaa tärkeää hiilaritankkausta. Iltapäivällä koettiin vielä melkoinen spektaakkelikeli, kun messiteltassa ranskalaiset riehaantuivat juhlimaan seinälle heijastetun jalkapallon MM-loppuottelun voittoa... huh huh!

Maanantaina tunnustelevan aamiaisen jälkeen jatkui marsivarusteiden välppääminen ja viime hetken muu valmistautuminen. Päivän aikana poikettiin myös kaupungilla pakollisilla ostoksilla ja ihmettelemässä tapahtuman massiivisia valmisteluja. Muuten päivää hallitsi odottava jännitys sekä ennakoiva lepo.

Tiistaiaamuna herätys 03.00 ja aikainen aamiainen. Nyt vasta nähdään minkä voimalla lopulta marssitaan? Leipää, leikkeitä, juustoa, banaania, myslijogurttia, kahvia, kiivejä... tuntui ensin vähältä, mutta päivien kuluessa todettiin eväiden kuitenkin välttävasti riittävän. Jakolinjastosta oli vielä mahdollista pakata paperipusseihin mukana vietäviä päiväeväitä.

Line-up 04.35 ja ensimmäisen marssipäivän lähtö. Suomiosasto marssi joukkueittain soittokunnan rytmittämää tahtimarssia leirialueen portille, jossa ohimarssin vastaanotti delegaation johtaja everstiluutnantti Heikki Pietilä. Sitten kohti kaupunkia ja pohjoista reittiä. Käsittämättömän innostunut kannustus ja huomenien toivottelu alkoi jo portilta jatkuen kaupungin ja kylien läpi aivan loppumattomalla tavalla. Liittytyämme siviili-ihmisvirtaan kaupungilla ja edettyämme Waal-joen ylittävälle sillalle, pysähtyi meno valtavassa tungoksessa moneen kertaan. Myöhemmillä tauoilla tuntui melko oudolta, kun ohi virtavaan ihmismassaan ei tullut pienintäkään katkoa edes puolen tunnin aikana... Toki liikkeellä olikin ensimmäisenä päivänä yli 45000 ihmistä.

Klo 8 jälkeen alkoi aurinko jo lämmittää ja suojattomilla rantavalleilla alkoi vähitellen tulla tuskaisen kuumaa. Riehakas karnevaalikansa kuitenkin vei selvästi mennessään, varsinkin kylien keskustoissa oli niin kannustava tunnelma, ettei matkarasitusta huomannut välillä pitkiin aikoihin. Yksityisten asukkaiden puutarhaletkuista sai helpotusta kuumuu-

teen ja lapset kaikkialla ja jokaisena päivänä jakoivat kävelijöille kurkkuja, hedelmiä, vahtokarkkeja, suolatikkuja, keksejä yms. Ja sitten vielä ne ylävitokset: niitä läpsittiin tuhansittain ja hauskaahan se oli...

Yhteispuhjoismaisia huoltopisteitä oli reitin varressa jokaisena päivänä 2-3. Niissä jaettiin mehua, vettä, melonisiivuja, banaania, kurkkua, pähkinöitä, nuudeleita, kanalientä ja joskus suklaata – välillä jäivät aamulliset leipävarauseväätkin syömättä. Yleisesti ruokahuollon osalta koin tärkeäksi syödä kaiken tarjotun ruoan, olettaen tapahtuman järjestäjien todennäköisesti tietävän yli 100 vuoden kokemuksella, mitä ja milloin pitää ruuaksi tarjota. Toisekseen oli vaikea mistään muualtakaan hankkia säilyvää evästä. Taukoja pyrittiin aluksi pitämään vain 5-10 minuuttia tunnissa. Lääkinnällisten tarpeiden lisääntyessä suunniteltu etenemistahti alkoi kuitenkin välillä pettää. Maaliin piti silti päästä aina ennen klo 17.00, ettei osastoa diskattaisi.

Keskiviikkona liikkeellelähtö 06.00, suuntana länsi. Lähtö toisena aamuna ei ollut niin paha kun olin pelännyt. Varmuutta ja sietokykyä vahvisti myös keväinen kahden päivän harjoitusmarssi sekä hyvä joukkuehenki. Kipu jaloissa lisääntyi kyllä päivä päivältä, mutta se ei estänyt liikkumista eikä pahempaa kuitenkaan enää sattunut loppuviikolla. Keski- viikkoreitillä kuljettiin kylien ja teollisuusalueiden halki maaseudun kuumia mutta hyväpintaisia teitä pitkin. Kadunvarsien juhlatunnelma taisi olla sinä päivänä ehkä korkeimmillaan. Kylissä ja kaupungeissa oli saatu rekrytoitua katujen varsille kaikki mahdolliset esiintyvät taiteilijat, soittokunnat, kuorot, sambaryhmät ja muut vastaavat. Vierivieressä olevat biletelat ja valtavilla kaiuttimilla varustetut teknopop-laitteet ja taputtavat kansanjoukot kyllä siivittivätkin mukavasti menoä. Vierdaagse-festivaaliviikolla esiintyi eri tilaisuuksissa yli 3000 taiteilijaa! Hauskaa yhteisöllisyyttä saattoi tuntea myös kuljettaessa moottoritiesiltojen yli. Vähän kättä nostamalla sai alla kulkevat autoilijat heti soittamaan torviaan kuorossa ja pitkään.

Torstaiaamuna 05.30. Oli jo tietynlainen voittajafilis lähdössä. Kolmannen päivän haasteena oli viikon suurimmat mäkiosuudet seitsemän kukkulan reitillä. Ilmansuuntana oli tällä kertaa itä. Mäkiosuoksien vastapainona oli onneksi monin paikoin vähän paremmin auringolta suojaavat met-

säiset tien vierustat. Reitin varrella oli myös kanadalaisten sotilashautausmaa. Aikataulu ei antanut mahdollisuutta poiketa edes lyhyelle kunniakäynnille. Jokaisena päivänä saattoi kokea markkinahumun keskellä myös häivähdyksen meneestä sotahistoriasta. Monessa paikassa oli nähtävissä erityisesti Normandian maihinnousuun 1944 liittyviä muistomerkkejä tai muita sota-aikaisia rakenteita.

Mieleen painuvimpia ja parhaiten matkaa vauhdittavia kokemuksia olivat ns. "isompien" maiden marssilaulut. Toisin kuin meillä, on joillain mailla tässä hyvinkin pitkät kulttuuriset perinteet. Parhaita laulumaita havaintojen mukaan olivat Kanada, Saksa, Hollanti, Tanska ja Ruotsi. Äänekkäästi laulava tiivis marssiosasto lisättyinä kärkimiehen uhkaavasti tanassa kulkevalla lipulla lienee paras etenemismuoto isossa ihmismassassa. Myös väsynyt marssija jaksaa tällaisessa joukossa pitempään. Meidän pienen vähemmän ääntä pitävän osaston sisään oli jatkuvasti tunkemassa yksittäisiä siviilikävelijöitä. Välillä piti koota osasto yhteen pitämällä edellä kulkijan repusta kiinni.

Perjantaaamuna lähtö 04.00 suunta etelään. Viimeinen marssipäivä alkoi etenemisellä vähän hiljaisempien asuinalueiden kautta kanavien rannoille ja sieltä maaseudulle. Ohitimme maissipeltoja, sikafarmeja ja välillä kävelimme hiekkatietäkin pitkin. Aamupäivästä oli havaittavissa pientä väsymystä maaseudun tienvarsien kannustusjoukoissa, mutta puolenpäivän jälkeen lähestyttäessä jälleen Nijmegenin keskustaa ja loppusuoraa, kansanjuhla taas kiihtyi lämpötilankin noustessa huippuunsa. Loppusuora ennen maalia tuntui todellakin loputtomalta. Kartasta mitattuna siinä taisi olla seitsemän kilometrin luokkaa viivasuoraa tietä. Jo-

ka metrillä olevat tanssivat kannustusjoukot, soittokunnat, DJ:t, artistit, karaokelaulajat, ilmaiset halaajat, oluentarjoajat ja muut juhlijat kyllä taas helpottivat etenemistä. Vihdoin maalisuoran lopussa meidät ohjattiin maaliopistoteltalle ja taukopaikalle. Jälleen kerran kuumalle aukiolle ilman suojaa. No maaliin pääsy oli tärkeintä!

Tirkkosen Tommi joukkueenjohtajana vei osallistujarannekkeet toimitsijateltaan, josta sai myös mitalit. Me muut huolimme itseämme miten pystyimme. Hellehatut vaihdettiin barettiin ja painohiekkasäkit pääsi kaatamaan pois pellon reunaan. Saatuaamme mitalin rintaan onnittelimme toisiamme onnistuneesta suorituksesta. Seuraavaksi meille jaettiin poletit, joilla sai oluttuopin sekä maistuvan hodarin kahdella nakilla. Sitten vielä viimeisenä rastina viiden kilometrin kävely painostavassa helteessä Heumensoordiin. Pikaisen henkilökohtaisen huollon ja viileän suihkun jälkeen piti saavutusta vielä juhlistaa virvokkeita nauttimalla. Perjantain loppuiltal kului kevyen juhlinnan lisäksi pääasiassa reissupakkaamisessa, koska lähtö Amsterdamin lentoasemalle olisi aamulla klo 06.00.

Lauantain aamullinen bussimatka sujui tasaisessa kyydissä nuokkuen, ja lentoasemalta siirryimme pienen ryhmän vahvuudella taksilla Amsterdamin keskustaan. Toriostoksia, tukeva brunssi ja vähän vaivaista kävelyä kaupungilla. Iltapäivällä vesibussiajelu kanavilla, ja vielä kerran syömään. Sitten keskusrautatieasemalta junalla Schipholiin, ja siellä taas muodollisuuksien jälkeen lentäen kotiin. Pitkän rasituksen jälkeen 19-tuntinen matkustuspäivä aiheutti bongorumpuilmion pohkeisiin ja vasta tiistaina jalat olivat taas lähes normaalit. Reissu oli rankka ja tuli monta kertaa sanottua että ei ikinä enää... Nyt sitten odotellaan tulevaa marraskuuta ja sen aikaisia mielialoja.

Reissukumppaneita kiittäen,
Arto Tapiomaa

Sovelletun reserviläisammunnan

Suomenmestaruuskilpailu 2018

ratamestarin silmin

SRA SM 2018 järjestettiin tänä vuonna kahdella paikkakunnalla, Heinolan Pikijärventien ampumakeskuksessa ja Kouvolan Tyrrissä. Kilpailujen järjestävä organisaatio oli valittu jo hyvissä ajoin ennen edellisen vuoden SM-kisaa. Erinäköisten tapahtumien ja päällekkäisyyksien takia järjestävä organisaatio kuitenkin kaikkosi, ja syntyi vaara ettei kisoja pidettäisi ollenkaan. Vuodenvaihteessa 2017 Sotilaspoliisieskadroona Lahden kilta ry. otti kisojen vetovastuun itselleen. Kisan paikka vaihtui Pahkajärven ampuma-alueesta Heinolaan ja Tyriin. Kahden paikkakunnan kilpailun järjestäminen oli haastavaa ja vaati järjestävältä organisaatiolta erityistä tarkkuutta. Kilpailijat ampuivat kisan kahtena perättäisenä päivänä eri paikkakunnilla. Tästä syystä tuloslaskennan tai toimitsijan virheen aiheuttama rastin uudelleen ampuminen olisi ollut erittäin vaikea järjestää.

Itse olin alustavasti lupautunut kilpailuun rastisuunnittelijaksi ja TST-sarjan valvojaksi. Kesällä 2018 roolini muuttui kuitenkin kilpailun toiseksi ratamestariksi. Tehtävänäni oli vastata Tyrrin rasteista sekä kaikesta kilpailuun liittyvästä toiminnasta Tyrrissä.

Kilpailussa oli 12 rastia, joista Heinolassa 6 kiväärirastia ja Tyrrissä 5 pistooli- ja 1 haulikkorasti. Alun perin Tyrrissä piti olla myös vaikea 60 metrin täyteisrasti, mutta uuden ympäristöluvan tulkinnat pakottivat muuttamaan rastin pistoolirastiksi kisaa edeltävällä viikolla. Kiväärirasteilla ampumäetäisyydet vaihtelivat 1 m ja 500 m välillä. Pistoolilla ammuttiin myös nopeaa lähisomotusta sekä tavanomaista pidemmän matkan ammuntaa.

Rastin 3 skenaariossa oltiin epäonnistuneen laskuvarjohypyn johdosta puusta roikkumassa. Tämä toteutettiin kolmi-jalkanostimella ja turvavaljailla, joissa roikkuen ammuttiin kiväärillä maalitauluja. Rastin 4 ”tarkka-ampuja”jastereiden ampuminen 300-500 metrin etäisyyksiltä oli mukavaa vaihtelua. Rastille oli saatu sponsorilta käyttöön huippuluokan TA-kivääri, jolla ainakin itse onnis-tuin kaatamaan maalit ilman turhia paikkolaukauksia. 11. rastin 12 jasterin ampuminen pistoolilla hankalista asennoista 50-60 metrin etäisyydeltä oli myöskin mukavan haastava tehtävä.

Rastit olivat sääntöjen sallimissa rajoissa rakennettu varsin fyysisiksi. Usealla rastilla oli kymmenien metrien juoksupyrehdyksiä ja ampumista vaikeista asennoista ja matalista aukoista. Ainakin TST-sarjan ampujilla liiveissä ja kypärissä tuli hiki elohopean kivutes-sa noin 30 celsiusasteen tuntumaan.

Ennen varsinaista viikonlopun kilpailua ammuttiin toimitsijoiden kesken esikisa, jonka osallistujat olivat mukana varsinaisen kisan tuloksissa, aivan kuten varsinaisenkin kisan osanottajat. Esikisan alussa havaittiin Puolustusvoimien Jaster-maalilaitteiden toiminnassa vallista kimpoavan hiekan aiheuttamia ongelmia, jotka onneksi ratkesivat Karjalan prikaatista saaduilla parilla sadalla hiekkasäkällä, joilla vallit suojattiin. Varsinainen viikonlopun kilpailu sujui erinomaisesti ja pääosin hyvässä säässä. Kilpailussa Suomen parhaat ottivat toisistaan mittaa ja voittajat ratkesivat.

Kilpailun rakentaminen ja toimitseminen oli hieno yhteistyön näyttö suomalaisilta reserviläisiltä ja puolustusvoimilta. Toimitsijoita oli monista eri killoista, reservinupseeri- ja reserviläisyhdistyksistä, myös Varmistin ry:stä. Suuri tuki järjestelyihin tuli myös Kouvolan Metsästys- ja ampumaseura ry:ltä, jolta saimme Tyrrissä käyttöömmme ratarakenteita ja maalikehikoita. Puolustusvoimat tuki kilpailua sekä palkatulla henkilökunnalla että suurella materiaaliavulla. Lisäksi kilpailua tuki suuri joukko sponsoreita, jotka rahoittivat ja luovuttivat kilpailussa jaettavia palkintoja. Kilpailua oli pienellä ydinryhmällä rakennettu jo kuukausia, mutta oli mahtavaa huomata kuinka moni oli valmis uhraamaan kesälomansa yksittäisistä päivistä yli viikkoon ampumaradalla rakentaen, tuomaroiden ja toimiten onnistuneen kisan aikaansaamiseksi.

Osa toimitsijoista ei edes ampunut esikisaa. Varsinaisessa kilpailussa eräskin kapteeni juoksi tauluja paikaten ja kilpailijoiden juoksun aiheuttamia kuoppia täyteen lapioiden. Suuri kiitos Suur-Savon sankareille, jotka pitivät ratamestarinkin raakakypsennetyn rotukarjan ja muiden grilliherkkujen maussa koko viikon. Erityiskiitos myös Matti Rustaniukselle mahtavana kätyrinä toimimisesta yli viikon ajan.

Teksti: Pirkka Mellanen

LASKUVARJOHYPPYKURSSI VIROSSA

Tuulen suunnan näyttävä merkki olisi tärkeä huomioida myös yöilmoista, jotta osaisimme laskeutua vastatuuleen.

Valmisteluja

Kesäkuussa 2017 Timosen Miki kyseli kiinnostustani laskuvarjohyppäämiseen. Miki itse oli juuri käynyt Virossa hyppäämässä Espoon reserviläisten kanssa, ja nyt vireillä oli kuulemma suoraa yhteistyötä Viron hyppykerhon ja PHMAAKK:n kanssa. Neuvottelin itseni ja korkeanpaikan kammoni kanssa ja ilmoitin, että hyppääminen voisi kiinnostaa, kunhan joku on valmis potkimaan minut ulos koneesta.

Ensin kurssin ajankohdaksi suunniteltiin jo saman vuoden elokuuta, mutta koska lopullinen vahvuus olisi jäänyt liian pieneksi, kurssia siirrettiin seuraavaan kesään. Toukokuussa 2018 toimitettiin virallinen kutsu Virossa aluetoimistoon, ja saimme luvan käyttää kurssilla vaateetusta M05. Tässä vaiheessa piti ruveta varailemaan laivamatkoja ja liittyä Suomen ilmailuliiton jäseneksi, jotta sai reissulle voimaan vakuutuksen, joka kattaa myös laskuvarjohyppy. SL-kurssimaksumun (Static Line) kuului teoriakokeen jälkeen hyppy 1500 metristä liitovarjolla. 5 hyppyä suorittaneet saivat Viron Puolustusvoimien IV luokan laskuvarjohyppääjän ”hopeiset siivet”.

Kurssin teoriaosuus sekä käytännön harjoittelua

Sovittu lähtö oli perjantaina 8.6. kuudelta aamulla Kärkäisen pihalta, missä muutaman yllättävän poissaolon takia seitsemään henkeen kutistunut osastomme kokoontui ja pakkautui vuokra-autoon. Ensin Helsinkiin ja sieltä laivalla yli Tallinnaan, jossa puolenpäivän aikoihin aloitimme teoriakoulutuksen. Kurssi pidettiin suomeksi, mikä oli erittäin hyvä, sillä asiaa oli paljon. Useamman tunnin koulutuksen ja pienen tauon jälkeen kouluttajamme, hyppymestari Kalev Ollo, piti vielä kertaavan oppitunnin ja sen jälkeen teimme kirjallisen kokeen. Opetus selvästikin oli tarpeeksi selkeää, sillä kaikki pääsimme kokeesta läpi ja saimme hyppyluvan.

Käytännön koulutukseen kuului varavarjon laukaisemisen testaaminen epämääräisessä telineessä, joka huojui sinne tänne. Ja suoraan sanottuna enemmän jännitti se, että pysykö viritelmä kasassa kuin se, että osaanko toimia oikein. Melkoinen rojahdus kävikin telineessä jokaisen meistä vapauttaessa vuorollaan (kuvitteellisen) päävarjon, kun pienen matkaa putosimme kohti lattiaa ennen kuin valjaat pysäyttivät pudotuksen.

Päivän päätteeksi siirryimme Raplaan, Kuusikun lentokentän läheisyyteen. Matkalla kävimme lähikaupassa ostoksilla, sil-

lä evästaumat olivat jääneet olemattomiin pitkän päivän aikana ja nälkä oli melkoinen. Niin, nälkäisenähän kannattaakin mennä kauppaan...! Lentokentän huoltorakennukseen majoittumisen jälkeen oli pakko syödä jotain (toiset enemmän ja toiset vähemmän) ennen kuin kävimme lentokentällä tutustumassa koneeseen, josta olisi tarkoitus hypätä. Testasimme myös laskuvarjojen päälle pukemista ja hihnojen kiristystä. Hyppyvarustukseen kuuluvat myös kypärä ja suoja-lasit, ranteeseen laitettavaa korkeusmittaria unohtamatta.

Harjoittelimme maassa koneesta hyppäämistä, ja lähes joka kerta ainakin meikäläinen onnistui lyömään sormensa tai rystysensä siipeen, ja opin sitten pikkuhiljaa varomaan sitä. Mahtokohan se vaikuttaa huonoon koneestapoistumiseeni seuraavan päivän hyppyssä? Toisaalta harjoittelu oli paikallaan, jotta tiesi edes vähän mitä oli odotettavissa.

Koneen sisätiloista ovelle siirtymisen ja ulos hyppäämisen harjoittelua.

Jotta saisimme jonkinmääräistä todellisuutta vastaavan kuvan korkeudesta, jossa varjolla pitää jarruttaa maahan tullessa, kiipesimme huojuvia tikkaita pitkin noin kolme metriä korkean kontin päälle – pituusrajoitteisena sain onneksi vetoapua muilta kurssilaisilta. Tämäkin käytännön havainnointi oli erittäin hyödyllinen ja auttoi hahmottamaan koulutuksen teoriaosuudessa läpikäytyjä asioita.

Kontin päällä seistessä ja auringonlaskua katsellessa kaulani kesäpäivän iltana olo oli yllättävän seesteinen. Ehkä siksi, että tänään ei vielä hypättäisi. Tosiaan, korkeanpaikkakammoani ei haitannut yhtään, että vielä olisi pitkä aika tivaalle nousemiseen ja koneesta hyppäämiseen. Illemmalta pääsimme vielä rentoutumaan saunaan muutaman juoman kera.

Ensimmäinen hyppy

Aamulla herätessäni pieni jännitys kutitteli vatsanpohjaa, mutta ei onneksi kovin pahasti. Siispä aamupalaa naamaariin, maastopuku päälle ja tasan yhdeksältä ryhmämme oli

kentän reunalla odottamassa hyppyvarusteita. Pienen odotuksen jälkeen saimme luvan pukea varusteet, ja neljä meistä kuudesta hyppääjästä passitettiin tarkastuksen jälkeen sillipurkkiin, siis koneeseen.

Varusteiden oikeinkiinnitys tarkistettiin ennen koneeseen nousua. Maihareiden metalliosat piti teipata piiloon.

Ensimmäinen satsi valmiina hyppäämään.

Koneen liikkeelle lähdön jälkeen alkoi kaduttaa, mutta oli jo myöhäistä. Nousimme ilmaan ja pikkuhiljaa kohosimme ylöspäin. Korkeutta pystyi tarkkailemaan ranteessa olevasta korkeusmittarista. Puolentoista kilometrin korkeudessa lentokone jarrutti noin sadan kilometrin tuntinopeuteen, ja hyppymestari avasi koneen oven. Vasta siinä vaiheessa pelko nousi kurkkuun ja omat sydämenlyönnit kuuluivat kaiken muun kohinan läpi. Yksi kerrallaan meidät käskettiin ovelle, ja minä olin meistä neljästä kevyimpänä viimeinen. Siirtyessani sillipurkin toiselta laidalta ovelle ja istuttuani koneen

reunalle niin, että jalkani olivat koneen ulkopuolella, ja yritäessäni saada siivessä olevasta palkista kiinni, ajattelin vain, että mitä helvettiä olen oikein tekemässä.

- Valmis? kysyi hyppymestari huutaen, jotta ääni kuuluisi kaiken melun yli.
- Valmis! vastasin, koska niin oli harjoiteltu koulutuksessa. Todellisuudessa en todellakaan ollut ollenkaan valmis mihinkään muuhun kuin kiipeämään äkkiä takaisin sillipurkkiin.
- Mene! huudahti hyppymestari.

Ja koska käsky kävi, minähän menin. Hyppy koneesta ei ollut ihan sellainen kuin olisi pitänyt, mutta ulkona oltiin. Ilma oli kylmää ja salpasi hengityksen, joten ääntäkään ei tullut ulos suustani. Hämmentävää. Varjo aukesi itsestään kuitenkin pitkin. Sitten varjon tarkistuksen. Kierteillä. Tein kuten meille oli opetettu, eli ni toiseen suuntaan ja sain varjoni auki. Seuraavaksi testasin ohjattavuutta, korkeusympäristöä ja se kummalisesta suunnasta – ylhäältä – ja jouduin tosissani etsiskelemään lentokentän näköistä aluetta, jotta osaisin suunnistaa lähimainkaan oikealle alueelle. Onneksi näin myös alapuolellani laskeutuvat muut kurssilaiset, ja suuntasin varjoni samaan suuntaan. Sitten rupesi ympäristökin alapuolellani olemaan käsityskyvyn sisäpuolella ja pystyin hengähtämään ja nauttimaan vapauden tunteesta.

Laskeutumiskuvion ajoittaminen, suuntaaminen ensin myötätuuleen, sitten sivutuuleen ja lopulta vastatuuleen sekä oikealla alueella oleminen oikeassa korkeudessa osoittautuivat haasteelliseksi, ja päädyinkin hieman sivuun tarkoitusta laskeutumisalueesta. Tarkalleen ottaen viereiselle pelolalle. Keräsin varjoni opetetulla tavalla olalle ja lähdin tallustamaan kohti lentokenttää. En ehtinyt kävellä kuin muutamaa metriä, kun näin auton ajavan minua kohti keskellä peltoa. Erityisesti meitä ensikertalaisia tarkkaillaan laskeutuksessa ja tarvittaessa tullaan hakemaan takaisin lentokentälle.

Onnettomuuksilta ei vältytty

Seuraavaan koneelliseen lastattiin jälleen neljä suomalaista, ja kaksi meistä oli siis lähdössä hyppäämään jo toista kertaa. Valitettavasti kaikkien alastulo ei onnistunut yhtä hyvin kuin ensimmäisellä kerralla hypänneiden. Yksi meistä tuli alas liian kovaa vauhtia vedettyään jarrut kiinni liian korkealla ja sitten vapautettuaan ne uudestaan. Opetetun tasajalka-alastulon jälkeinen tasapainottava terävä askel pirstoi sääriin, ja lähtö sairaalaan oli väistämätön.

Me muut jatkoimme hyppäämistä, vaikka olimmekin huolissamme toverimme hyvinvoinnista. Päivän mittaan saimme

lisätietoa tilanteesta ja kuulimme, että sairaalassa hoitajat eivät olleet täysin tyytyväisiä saadessaan neljännen jalkansa murtaneen laskuvarjohyppääjän hoitoonsa. Siis saman aamupäivän aikana. Leikkaus kuitenkin sujui hyvin, ja lääkkeet pitivät pahimmat kivut kurissa.

Toisella kerralla hypätessäni ulostulo onnistui hieman edellistä paremmin, mutta edelleen olisi parannettavaa. Tällä kertaa käteni osui hypätessä johonkin, ja vaistomaisesti vetäisin sitä lähemmäs itseäni. Myöhemmin hyppyä videolta katsottaessa huomasin, että käteni oli osunut static lineen eli siihen naruun, jolla varjomme oli kiinnitetty koneeseen, ja joka veti varjon automaattisesti auki hypätessämme koneesta. Hyppyvideoita löytyy YouTubesta mm. hakusanoilla SL exits FIN / SL exit (the Finns) / Soomlaste exitid.

Varjon aukeaminen nykäisi toisella kerralla pahemmin kuin ensimmäisellä, vaikka nyt se aukesi ilman kierteitä ja pääsin suoraan ohjattavuuden testaamiseen. Laskeutuminenkin sujui hieman paremmin – ainakin laskeuduin tällä kertaa oikealle alueelle lähelle laskuvarjojen pakkauspaikalle, jonne jätin varjoni uudelleen pakattavaksi.

Siirryin kentän reunalla olevan kontin varjoon ja huomasin istuutuessani pienen huimauksen. Vähän ajan päästä yrittäessäni nousta seisomaan jouduin palaamaan takaisin istuma-asentoon, koska minua pyörytti edelleen. Jokien varjon aukeamisen aiheuttamassa nykäisyssä oli jumiuttanut niskani, ja päänsärky hiipi kohti takaraivoa. Päätin jättää hyppimisen muille ja keskityin kameran käyttöön.

Neljä porukastamme kuitenkin sitkeästi jatkoi hyppäämistä, ja iltaan mennessä he kaikki olivat suorittaneet laskuvarjohyppääjän hopeisiin siipiin vaaditun viisi hyppyä. Illemmalla majoitustiloissa kohotimme maljan sairaalassa makaavalle toverillemme ja myös siivet ansainneelle nelikolle. Sen jälkeen oli jälleen aika rentoutua ruoan, juomien ja saunan parissa.

Paluukaan ei sujunut ongelmitta

Muutamalla meistä oli vaikeuksia nousta sunnuntaiaamuna, mutta aikataulu oli tiukka, koska matkan varrelta piti hakea mukaan eräs leikkauksesta toipuva taistelija. Pynnöistä pakkasin majoitustiloihin jääneet tavarat, ja koska matkallahan voi sattua ja tapahtua, niin annettuani rinkan autoon nostettavaksi, se jäikin syystä tai toisesta terassille. Tämä tietenkin huomattiin vasta Tallinnassa, kun olimme noutaneet repun omistajan sairaalasta. Tässä vaiheessa oli enää myöhäistä tehdä asialle mitään, sillä meidän oli jo lastattava auto laivaan. Onneksi hyppymestari lupasi ottaa rinkan mukaansa ja toimittaa sen Tallinnaan, josta se kesäkuun lopulla saatiin myös Suomen puolelle ja oikealle omistajalleen.

Viimeinen seremonia pidettiin sunnuntai-ilta päivällä sairaalan pihalla, kun luovutimme Karlssonille hyppymestarin antamat murtuneet siivet. Ne symboloivat murtunutta jalkaa, ja ele oli tarkoitettu kannustamaan uuteen yritykseen toimimisen jälkeen. Jätimme potilaamme reissun päätteeksi PHKS:aan tarkastettavaksi ja osastolle leikkauksesta johtuneen turvotuksen vuoksi. Vajaan viikon jälkeen hän pääsi kotiin toipumaan. Tätä lehteä tehdessä elo-syyskuun vaihteessa paraneminen on jo hyvässä vaiheessa ja kävelykin on suhteellisen normaalia.

Kukaan meistä ei jäänyt koukkuun. Tulihan sitä hypättyä, ja voisi lähteä ensi kesänä uudestaankin, oli yhtenevä mielipide, mutta mitään huikeaa fiilistä ja pakko päästä uudestaan -oloa ei tullut. Itseäni jäi polttelemaan ne muutamat puuttuvat hyppyt, jotka vaaditaan siipien saamiseen. Siksi ilmoitaduinkin jo ensi vuonna kesäkuun toisena viikonloppuna järjestettävälle kurssille. Voitin itseni jo kaksi kertaa, siis kolme lisää ei ole enää mitään! Tuletko mukaan?

Teksti: Jenni Paasio

Kuvat: Jenni Paasio ja muut kurssilaiset

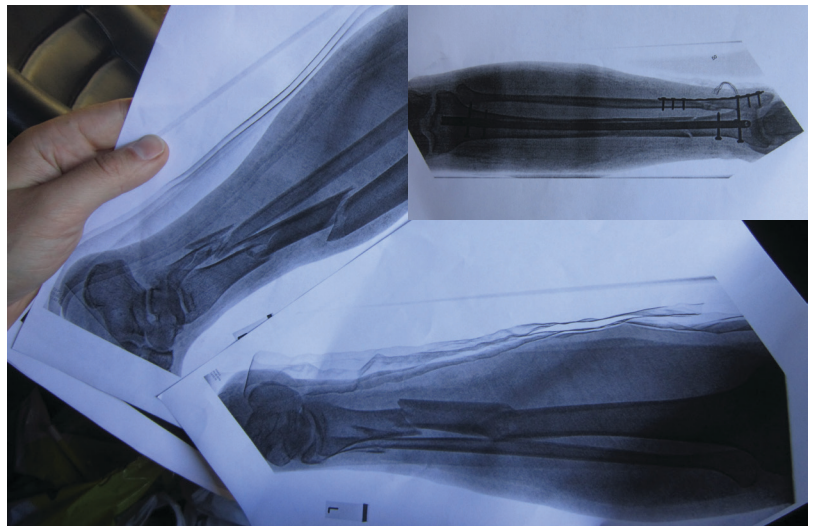

Yllä: Viisi hyppyä suorittaneet ja hopeiset siivet ansainneet Rajala, Sarkala, Juotasniemi ja Seitti. Keskellä hyppymestari Kalev Olo.

Alla: Porukka kasassa yhtä (sairaalassa makaavaa) taistelija lukuun ottamatta.

*Yllä: Koneeseen nousu.
Alla: Onnistuneen laskeutumisen jälkeen varjo kannetaan pakkauspisteelle.*

Röntgenkuvat Karlssonin säärestä ennen ja jälkeen leikkauksen.

Padasjoella marssittiin jälleen

Jalkamarssitapahtuma Padasjoella on jo itsessään käsite. Olemme tehneet 10 vuoden aikana marssitapahtumasta laajalle joukolle sopivan tapahtuman. Mukaan on vuosittain lähtenyt maakuntajoukkoihin kuuluvien lisäksi niin siivileijä kuin muitakin reserviläisiä. Osanottajille on tarjottu mahdollisuus suorittaa vain puolimarssi, kun vaadittava 25 kilometrin marssi on jaettu kahteen osaan eli noin 12-13 kilometrin lenkkeihin. Puolivälissä käydään lähtöpaikalla, joten siitä on helppo irtaantua muusta joukosta. Ainakin suomalaiset ovat osanneet ottaa tästä tyylistä mallia.

Lisäksi marssi on sijoitettu lähtöajaltaan iltaan. Tänä vuonna marssille lähdettiin klo 19.00, joten marssi oli suoritettava klo 01.00 mennessä. Matkaan lähti 20 henkilön joukko sekä yksi koira sateen saattelena, mutta ilma oli trooppisen kostean lämmin. Matkan aikana pidettiin lyhyitä taukoja, jotta pystyi rauhassa kaivamaan kantamuksistaan omia eväitään ja tankata nestetäydennyksiä huollon mukana kulkevista vesiasioista. Huollosta vastasi tuttu reservin aktiivi, joka oli sovitulla paikalla ajoneuvoineen. Samalla hänen vastuullaan oli mahdollinen evakuointi.

Mukana oli myös sitoumuksen tehnyt lääkäri, joten matka oli turvattu ensiavunkin suhteen. Sitä ei kuitenkaan tar-

vittu: emme törmänneet maa-ampiaisten pesään ja kääremeetkin väistelijät metsässä tömisteleväää joukkoa. Puolivälän jälkeen matkan jätti kesken kaksi ei sitoumuksen tehnyttä. Muu joukko jatkoi sinnikkäästi yön hämärissä maaliin asti. Osalla oli askel jo varsin harkittu ja varovainen jalkojen kertoessa, että tekee kipeää. Rakoitte eivät kaikki tätä koetelemusta tehneet, sen huomasi, mutta rakotkaan jaloissa eivät fiilistä latistaneet maalissa.

Mahtava reissu padasjokelaisessa maastossa – matkaa tehtiin niin polkuja, metsäautoteitä kuin asfalttien reunaa myöten. Kokonaismatkaksi mitattiin reilu 27 kilometriä, joka marssittiin alle 6 tunnin aikaan. Hyvä me.

Niin, ja jälleen tähän tapahtumaan saapui Sami Välilä polkupyörällä polkien ensin Lahdesta Padasjoelle, marssi 27 kilometriä, ja pistenä iin päälle hyppäsi polkupyörän selkään ja lähti vielä polkien kotimatkalleen Lahteen. Padasjoelle tullessa hänen polkupyöränsä oli hajonnut, ja hän oli turvautunut kotijoukkojen huoltoon, joka toimitti hänelle toisen pyörän. Uskomaton kaveri.

Teksti: Heikki Koskinen

Padasjoen maanpuolustuspäivä

Edellisestä vuodesta oppineena laitoimme tukipyynnön hyvässä ajoin MPK:n kautta Aluetoimistoon. Elimme tammi-kuuta kuluvaa vuotta, kun tämä tukipyyntö oli saatettu matkaan. Pitkin kevättä jännitimme kuinka käy: saammeko tänä vuonna taistelupanssarivaunu Leopard 2A6:n Padasjoelle? Väliakatietoina tippui, että rukouksemme on kuultu ja vaunu saadaan nähtylle. Se, että saadaanko vaunu alas lavettilta, oli epäselvää. Tämä ja moni muukin tukipyynnömmen kohta eli vielä toukokuulle asti, kunnes Prikaatin henkilökunta näytti mihin pystyy, kunhan tahtoa löytyy. Mainiota henkilökuntaa – he ymmärtävät reservin tarpeet.

Myöhemmin tuli allekirjoitettu käsky, josta ilmeni, että saamme kaiken tilaamamme kaluston henkilökuntineen. Upeata! Jossain vaiheessa kapt. Pulkkinen tiedusteli minäkälaisia vaunuja me tapahtumaan haluamme. Kerroin, että tyydymme siihen yhteen, tukipyynnön mukaiseen vaunuun. Muutkin tukipyynnön ajoneuvot, kalustot ja aseet saatiin paikalle. Vaunu tuotiin perjantaina omalle paikalleen odotamaan seuraavaa päivää. Henkilökunta varusmiehineen lähti omille teilleen, ja jätti tankin lavettiautoineen minulle sanoen: ”ole hyvä, näemme huomenna”. No, onneksi tämä oli tiedossa, ja parivartiot oli jo suunniteltu vartioimaan

yhteistä omaisuuttamme yön yli. Uteliaita riitti pitkin iltaa ja yötä, joten ei vartiossa tarvinnut varsinaisesti kaksin olla.

Nähtävillä markkinapaikalla oli mm. mönkijä, maastomoottoripyörä, lavettiauto, kuorma-auto, Hi-Lux, aseita joka lähtöön sekä ekoseamuntaan tarvittava kalusto. Tämä viimeksi mainittu ammunta on suosittu piste, jolla on kavereiden kanssa kiva ottaa mittaa ampumataidoista. Ylitse muiden mielenkiinnon kohteena oli Leopard 2A6: saimme nostella satamäärin lapsia ja muita avuntarvitsijoita, jotta he pääsivät tankin kannelle. Kamerat räpsyivät, kun väki poseerasi vaunun kannella, ja ilmeet olivat ikimuistoisia. Tankki käynnistettiin muutamaan otteeseen päivän aikana, ja jyrkeä vaunun käyntiääni veti solkenaan uteliaita meidän osastollemme.

Näin jyrkevästi vietettiin Puolustusvoimien 100-vuotisjuhlaa Padasjoella. Onnistunut tapahtuma, ja kaverit mukavasti talukoissa mukana, niin mikäpä näitä tapahtumia on järjestettävissä. Kuka tietää, mitä ensi vuodelle keksitään...

Teksti: Heikki Koskinen

Suisse officer association visit

Joukko sveitsiläisiä reservin upseereita kävi vierailulla Suomessa elokuun loppupuolella. Viikon ohjelmassa oli mm. vierailu Suomenlinnassa, Santahaminassa, Sakolla ja Patrialla. Keskiviikkona Varmistin ry. järjesti vieraille tutustumisen Päijät-Hämeen Maakun-takomppaniaan, MPK:n koulu-

tusjärjestelmään ja reservin ampumakoulutuksen. Vieraat pääsivät ampumaan pistoolilla ja kiväärillä aseenkäsittelyharjoitteita, erilaisia drillejä sekä soveltavia harjoitteita.

*Teksti: Pirkka Mellanen
Kuvat: Antti Mattila*

Tarkka-ammunta 1

Tarkka-ammunta 2

Taktinen kivääri 1

Taktinen pistooli 1

Finnsniper 2018

Eesti SRA MV 2018

– kovat piipussa kerta toisensa jälkeen

Viime vuoden puolella soitin Kultasen Heikille ja aloin kertoa ideasta järjestää Päijät-Hämeessä tarkka-ammuntakurssi. Heikki tarttui ajatukseen, ja asiat lähtivät rullaamaan. Mukaan tarvittiin vielä yksi kouluttaja, joten Majalan Ari pääsi remmiin mukaan. Muutamien palaverien jälkeen alkoi kurssin sisältö hahmottua, ja siihen riitti. Kurssiputki saatiin kuin saatiinkin paperille, ja suurena apuna tässä oli MPK:n yhdenmukaistettu suunnitelma, joka on alan pioneerin Pauli Salon käsialaa. Kolme vuotta ja kaksitoista kurssia: perusteista ja rakennetun alueen taistelusta talviolosuhteisiin ja niin edelleen...

Huhtikuun alussa 22 PHMaakK:n taistelijaa osallistui TA1-kurssille Hälvälässä. Kurssilla käytiin läpi perusteita ja ammuttiin 100 ja 150 metrin matkoilta, harjoiteltiin paritoimintaa ja tuliasemakortin tekoa. Kurssille saatiin niin prikaatin kuin myös kahden kotimaisen toimijan tukea. Sako antoi kurssin käyttöön kolme kivääriä: Sakon lippulaiva TRG M10, Tikka Tac A1 ja Tikka CTR. Myös patruunaa saatiin vähintään riittävästi. Lisäksi mukana oli Finnaccuracy-niminen optiikkaan erikoistunut liike. Toinen omistajista oli paikalla esittelemässä kalustoa ja kertomassa tarkka-ammuntaan soveltuvasta optiikasta. Paikalla oli myös lämpötähtäimellä varustettu kivääri, jota sai kokeilla. Mielestäni aivan erinomaista toimintaa näiltä yrityksiltä. Iso kiitos heille!

TA2-kurssi järjestettiin Hälvälän ja Vesivehmaan maastoissa. Kurssin ohjelmaan kuului lähestymisharjoituksia, oppitunteja ja tietysti ammuntaa. Vesivehmaalla on mahdollisuus ampua jopa 500 metrin matkalle, ja tämä oli osalle kurssilaisista erityinen kokemus, sillä kaikki eivät olleet koskaan ampuneet näin pitkää matkaa. Erään kurssilaisen nor-

maaliin metsästyskäyttöön soveltuvan optiikan säädöt eivät riittäneet kiikarissa tälle matkalle, mutta tähyistä ohjasi tulta, ja kun osuman ääni kantautui ampujan korviin metallimaalista, oli ilme muistiinpainuva.

Taktinen kivääri 1 oli MPK:n kurssi, jossa Routac-harrastajayhteisö oli vahvasti mukana. Yhteisöön kuuluu useita alan harrastajia ja ammattilaisia koko Suomesta, runsaasti myös PHMaakK/Varmistin ry:n väkeä. Ilmoittautumislista täyttyi todella nopeasti, ja kurssille otettiin noin 20 oppilasta. Maaliskuun lopulla talvisessa säässä Vesivehmaan radalla kaksipäiväisen kurssin aikana koulutettiin taktisen kiväärin perusteita: turvallista aseenkäsittelyä, lippaan vaihtoa, häiriönpoistoa, aseiden huoltoa jne. Youtube-sivuston Routac Official -kanavalta löytyy video kurssista: www.youtube.com/watch?v=g070uBNqzFw.

Elokuinen Taktinen pistooli 1 -kurssi pääkouluttajanaan Sami Pajunen sai erinomaiset kurssipalautteet. Ykköskurssi on perusteita käsittelevä, ja kun perusteet on kunnossa, on jatkoa hyvä rakentaa tukevan pohjan päälle. Tätä ohjenuoraa käyttäen rakennetaan oikeastaan kaikki kurssit. Vesivehmaan rata tarjoaa hyvät mahdollisuudet isommankin kurssin pitämiseen, koska oppilaat saadaan jaettua kahteen ryhmään eri radoille. Vahvuutena on se, että mukana on useita kouluttajia, jotta henkilökohtaista opastusta saadaan tarjottua mahdollisimman paljon. Myös kouluttajat harjoittelevat yhdessä, jotta koulutuksen taso pysyy korkeana.

Finnsniper -18 tarkka-ammuntakilpailu on korkeatasoinen ulkomaita myöten huomioitu kilpailu Lohtajan ampumalueella. PHMaakK:n taistelijoista muodostunut joukkue otti osaa kilpailuun, joka järjestettiin tänä vuonna heinäkuun lopulla. Kilpailun kova taso yllätti, vaikka muutamissa kisoissa toimitsijana toimiminen on tuonut itselleni hieman nä-

kemystä tapahtumista. Kokemattomuus paistoi melkoisesti läpi, kun kuumalla säällä aavikkomaisissa maisemissa yritti johtaa epäsuoraa tulta, suojata sivustaa ja paikantaa maaleja kaukana horisontissa. Aikarajat loivat myös omaa painettaan. Kaiken kaikkiaan suoritettiin kaksitoista tehtävää. Sijoitus ei ollut päätä huimaava, mutta tavoitteeseen päästiin – emme olleet viimeisiä. Ensi vuonna sitten uudestaan kokeilemaan oppiko näistä virheistä mitään.

Olin Viron SRA-mestaruuskilpailussa kolmatta kertaa, ja joka kerta on voinut todeta, ettei tullut lähdettyä turhaan. TST-Cupin masinoima kimpakuljetus linja-autolla starttasi elokuussa kohti Pärnun kaupunkia. Lauantaiaamuna alkanut kisa pidettiin kahdella eri radalla. Rastit olivat hyvin rakennettuja ja suunniteltuja. Usealla rastilla oli juuri sopivasti oheistoimintaa. Kranaattipistoolia kokeiltiin harjoitusammuksin, harjoituskäsikranaattia heitettiin kahdella rastilla ja MG3-konekivääriä testattiin. SRA ei ole kauan ollut Viron puolella, mutta selvästi oli nähtävissä, että he ovat ottaneet sen tosissaan.

*Teksti: Tuomo Lindström
Kuvat: Tuomo Lindström, Toni Sarro, kanssakisaajat*

Taktinen pistooli 1 – laadukasta ampuma-asekoulutusta

MPK Häme tarjosi Routac-harrastajayhteisön kanssa laadukasta ampuma-asekoulutusta 17.–19.8.2018 Lahden koulutuspaikassa järjestetyllä Taktinen pistooli 1 -kurssilla.

TP1-kurssi sisälsi monipuolisia harjoituksia aina turvallisen ja vastuullisen aseenkäsittelyn perusteista taktiseen aseenkäsittelyyn. Pääkouluttaja Sami Pajunen (Routac) oli jakanut kurssin laajan asiasisällön selkeisiin harjoituskokonaisuuksiin, jotka vaikeutuivat vähitellen kurssin edetessä ja vaativat osallistujilta aiemmin opitun hallitsemista ja yhdistämistä uuteen tietoon.

Kurssin osallistajat saivat itse jakaantua tasoryhmiin oman ampumakokemuksensa perusteella, mikä mahdollisti osin harjoitusten eriyttämisen ryhmien mukaan. Tällöin ne osallistujat, jotka kokivat olevansa kokemattomampia ampujia, saivat enemmän kertausta perusasioissa, kun taas kokeneemmat ampujat pystyivät hiomaan jo olemassa olevia taitojaan. Kaikille osallistujille löytyi taatusti jotain uutta vinkkiä tai harjoitustapaa tukemaan omaa ampumaharrastusta.

Pedagogisestikin toimiva kurssikokonaisuus sai kurssinjohtaja Jarkko Nissisen (Routac) keräämässä palautteessa huijan arvosanan 4,67/5. Palautteissa kiiteltiin turvallisuuden huomioimista, harjoitusten monipuolisuutta ja nousujoiteisuutta sekä kannustavaa, avointa ilmapiiriä, minkä ansiosta kurssille oli mukava tulla. Erityismaininnan ja -kiitokset sai kummankin kurssipäivän erinomaiset lounaat: oletusarvoisen hernekeiton sijaan tarjolla oli mm. nautan ulkofileepihvejä lisukkeineen.

MPK Hämeen ja Routac-harrastajayhteisön järjestämien uusien kurssien perään kyseltiin jo heti kurssin päätöstilaisuudessa – mikä lienee kurssin järjestäjille paras mahdollinen palaute onnistuneesta työstä.

Teksti: Hanna Hohtari

Aliupseerista upseeriksi, osa 3 – Grande Finale

Ohi on! Sodanajan johtajakurssi 14 päättyi heinäkuun viimeisellä viikolla. RUK-risti koristaa nyt komeasti rintapieltä, mutta vänrikin nappulaa saa odotella itsenäisyyspäivään asti. Ihan ilmaiseksi risti ei kuitenkaan tullut. Varusmiesten tapaan suoritimme Johtajaharjoituksen ennen kuin kanssamme samaan aikaan valmistunut kurssi 252 aloitti urakkansa. Saimme siis nauttia Haminan viimeisistä lumista ja pakkasista.

Johtajaharjoituksen sisältävä lähijakso alkoi harjoitukseen valmistavilla oppitunneilla. Kävimme läpi harjoituksen kulun ja suorittamiseen liittyvät ohjeet ja säännöt. Ryhmät muodostettiin tupiin perustuen, joten moni pääsi suorittamaan harjoitusta jo tutussa porukassa. Mielestäni tämä oli hyvä, sillä meidän tuvassamme vallitsi hyvä yhteishenki, ja se oli hyödyksi tulevassa koitoksessa. Illalla sovimme vielä ryhmämme kesken millä varustuksella lähdemme aamulla liikkeelle. Tähän nyt ei siis varsinaisesti voinut itse vaikuttaa kuin päällä olevan maastokuvion verran – muu varustus oli määrätty. Päätimme lähteä lumipuvut päällä, sillä valtion lumipuku pitää paremmin vettä kuin perus maastopuku, ja on muutenkin jopa hengittävämpi.

Aamulla pakkauduimme maastokuorma-autoihin, jotka kuljettivat meidät ampumaradalle. Ampumaratojen ympäristössä suoritimme erinäisiä yksilörasteja odotellessamme ampumavuoroa. Osa rasteista ruuhkautui, minkä johdosta ryhmämme ei suorittanut ammuntoja aiemmin listatussa järjestyksessä. Pääsimme ampumaan viimeisenä, minkä vuoksi lähdimme varsinaiselle johtaja-radallekin viimeisten joukossa. Kuitenkin ennen johtajaradalle lähtemistä suoritettiin vielä varustarkastus kouluttajien toimesta. Ryhmäkerini oli lukenut pakkauslistaa väärin ja tämän seurauksena joutui ottamaan puuttuvan lippaan tilalle kannettavakseen telamiinan.

Rata koostui erimittaisista suunnistusetapeista ja rasteista, jotka olivat joko "kylmiä" tai niillä oli tehtävä. Tehtävät olivat joko yksilö- tai ryhmätehtäviä. Ryhmätehtävistä parhaiten mieleen jäi johtamani epäilyttävän henkilön kiinniotto ja ajoneuvon tarkastus -rasti. Tiesin miten rasti tuli suorittaa ja ryhmässäni oli voimankäytönkouluttaja, joten saimme siitä helpot pisteet. Yksilösuoritteista varmasti kaikille kurssilaisille jäi mieleen aamuöinen pulahdus avannossa. Johtajajarjoitus päättyi kasarmilla luokassa pidettyyn tenttiin. Harjoituksen jälkeen lähijaksolla ei ollut muuta kuin lepoa ja kotiutus.

Osalle meistä sojolaaisista tarjoutui mahdollisuus osallistua varusmiesten kurssijuhlaan. Ruusurynnäkköön emme päässeet osallisiksi, vaan suuntasimme suoraan hotellille valmistautumaan iltatapahtumaan. Ruokailu suoritettiin tutussa ja turvallisessa varuskuntaravintolassa, mutta tarjolla oli jotain aivan muuta kuin perus ruoankuvausmassaa. Kurssijuhlaa vietettiin tästä eteenpäin pääasiassa päärakennuksen takana isossa teltassa. Päärakennuksen yhteydessä olevassa maaneisissa oli muutama yhteistapahtuma, mutta muuten ilta oli vapaata seurustelua ja mietojen alkoholijuomien nauttimista.

Kurssin päätös oli kahden vuorokauden mittainen lähijakso Haminassa. Osallistuin kokelaiden paraatiin omalla osastollamme ja muihin perinteisiin juhlallisuuksiin. Kurssitodistuksien jaon yhteydessä kurssilla kunnostautuneita palkittiin. Ryhmämme sai palkinnon Johtajajarjoituksen parhaista pisteistä. Kurssinpriimuksen titteli ei tällä kertaa tullut Päijät-Hämeeseen, mutta mielestäni edustin varsin mallikkaasti. Kurssista jäi todistuksen ja ristin lisäksi käteen paljon hienoja kokemuksia ja monta uutta maanpuolustushenkistä ystävää ympäri Suomea. Mikäli itse harkitsen kurssille hakeutumista, ole rohkeasti yhteydessä: kerron mielelläni lisää.

P.S. Sojo-15 ei valmistu koskaan

Teksti: Timo Lehtinen

Kuvat: Timo Lehtinen ja Marko Pikkarainen

SPUR RIDE

Kesäkuun alussa lähdimme muutaman kanssataistelijaan kanssa kannustamaan komppanian omaa miestä Tanskan maalla järjestettävään Spur Ride -tapahtumaan. Kyseessä on siis alun perin Yhdysvaltalaisen ratsuväen perinne, jossa hieman kieli poskella, mutta silti rankkoja fyysisiä suoritteita toteuttaen haetaan ja ylitetään omia rajoja.

Komppanian taistelijalle tuli kuitenkin yllättäviä syitä jättää leikki kesken jo ennen lähtöä, joten meille kolmelle jäi tehtäväksi lähinnä toimia kannustimina tuntemattomammille kandidaateille muualta Suomesta sekä Pohjoismaista. Niinpä matkustimme kouluttamaan ja kannustamaan näitä onnettomia parkoja kaikkien voimiemme ja taitojemme mukaan.

Tarkemmin ohjelmaan puuttumatta luvassa oli fyysistä höy-

kytystä sekä sotilaallisten taitojen opettelua ja kertaamista. Hyödyllisiäkin taitoja varmasti kokelaille tarttui, ja kukapa ei haluaisi oppia vaikkapa kuinka koalakarhut roikkuvat puista. Pidennetyin viikonlopun kuvioihin kuului myös suunnistusta, lääkintä- ja ampumataitojen kartuttamista sekä runonlausuntaa.

Säitä piteli ja ennen pitkää kandidaateiltakin saatiin sen veran hikeä irti, että heikoimpia hirvitti. Muutama keskeytyskin tuli, vaikka lähtökohtaisesti tarkoitus oli saattaa kaikki osallistujat maaliin asti. Yleisesti keikalla oli todella hieno positiivinen henki ja kokelaat jaksoivat kannustaa toisiaan alusta loppuun asti. Meidän tehtäväksemme loppupuolella osoitautui lähinnä hauskanpitoa.

Paikalla: MR, MR ja JM.

VARMISTIN 2018
© Päijät-Hämeen Maakuntakompania

